

верств населення, зниження народжуваності, зростання смертності, неконтрольовані міграційні процеси.

До зовнішніх загроз економічній безпеці України належать: економічна залежність від імпорту, нераціональна структура експорту — надмірний вивіз сировинних ресурсів; втрата позицій на зовнішніх ринках; зростання зовнішньої заборгованості, нераціональне використання іноземних кредитів; неконтрольований вплив валютних ресурсів за кордоні розміщення їх у зарубіжних банках. Здійснення економічних реформ з метою підтримки економічної безпеки в умовах кризи має супроводжуватися реалізацією низки заходів, серед яких найактуальнішими є: діагностика конкурентоспроможності, створення умов, для входження у світову господарську систему; вибір пріоритетних сфер, галузей, комплексів, які в змозі забезпечити вихід на світові ринки; розробка програм і механізмів їх реалізації; забезпечення активної участі в реалізації програм держави.

Тобто, для забезпечення економічної безпеки держави необхідно здійснення єдиної державної політики, узгодженої, збалансованої системи заходів, адекватним внутрішнім і зовнішнім загрозам.

Література

1. Молдован О. Двадцять років реформ і хаосу // Економічна правда. — 2011. — №15. — С. 23.
2. Мунтіян В. І. Економічна безпека України. — К.: КВІЦ, 1999. — 462 с.

Романюк Е. В.,

преподаватель,

Таврический национальный университет

имени В. И. Вернадского

ИНФРАСТРУКТУРНОЕ ОБЕСПЕЧЕНИЕ ГОСУДАРСТВЕННОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ ЗАНЯТОСТИ НАСЕЛЕНИЯ

В современных социально-экономических условиях трудоустройство граждан является одной из первоочередных задач государственной политики занятости. От развитого инфраструктур-

ного обеспечения зависит формирование и функционирование механизма государственного регулирования занятости населения. В настоящее время на сфере занятости населения негативно отразились последствия международного экономического кризиса, поэтому она нуждается в механизме государственного регулирования занятости населения и в соответствующем инфраструктурном обеспечении.

Вопросами государственного регулирования сферы занятости населения и инфраструктурой занимались многие ученые-экономисты, среди которых можно выделить таких как: П. Буряк [1], М. Григорьева [1], Б. Карпинский [1], П. Мазурок [2], Т. Ружелович [3] и др. П. Буряк, Б. Карпинский, М. Григорьева рассматривают проблемы инфраструктуры сферы занятости населения, при этом исследуют государственные и негосударственные институты содействия занятости [1, с. 417]. П. Мазурок включает в инфраструктуру сферы занятости нормативно-правовую среду и исследуют ее, рассматривает информационно-коммуникационные технологии, традиции и моральные нормы, которые включает в инфраструктуру сферы занятости [2, с. 20]. Т. Ружелович в состав инфраструктуры сферы занятости добавляет финансовую среду [3]. Однако отдельно инфраструктурное обеспечение государственного регулирования занятости населения не выделяют и не исследуют его экономическую эффективность.

Инфраструктурное обеспечение государственного регулирования занятости населения — это результат деятельности государственных и негосударственных институтов, учреждений, организаций, структур содействия занятости, который представляет собой совокупность взаимосвязанных и взаимодействующих элементов: нормативно-правовую базу, финансовую среду, информацию, технологии, услуги трудоустройства, которые способствуют осуществлению компетентными уполномоченными органами управления государственное регулирование занятости населения. Инфраструктурное обеспечение государственного регулирования занятости населения позволяет повысить эффективность следующим образом: инфраструктурное обеспечение позволяет улучшить качество государственного регулирования занятости населения. Индикаторами этого являются изменения качественных показателей, таких как: увеличение значения коэффициента трудоустройства; уменьшение времени, связанного с поиском нового места работы; уменьшение уровня безработицы среди слаботзащищенных катего-

рий населення; зменшення часу, пов'язаного з професійною підготовкою і перепідготовкою кадрів; зменшення часу роботодавців, пов'язаного з пошуком необхідних працівників; збільшення рівня зайнятості населення; інфраструктурне забезпечення дозволяє знизити транзакційні витрати, пов'язані з функціонуванням ринку праці і забезпеченням зайнятості населення; інфраструктурне забезпечення дозволяє перейти до нового, характеризуються більш високим рівнем економічної ефективності, стану як юридичних і фізичних осіб, зайнятих пошуком кандидатів на вакантні посади, так і фізичних осіб, які хочуть їх зайняти і здатних кваліфіковано і ефективно виконувати покладені на них посадові обов'язки, так і національної економіки в цілому; інфраструктурне забезпечення дозволяє досягнути поставлені соціальні цілі політики державного регулювання зайнятості населення. Розглядаючи економічну ефективність інфраструктурного забезпечення державного регулювання зайнятості населення слід з позицій: осіб, які формують попит на ринку праці; осіб, які формують пропозицію на ринку праці; державної служби зайнятості; національної економіки в цілому.

Таким чином, інфраструктурне забезпечення сприяє формуванню і реалізації механізму державного регулювання зайнятості населення. Економічна ефективність інфраструктурного забезпечення дозволяє оцінити економічний ефект за допомогою загальних показників сфери зайнятості населення: рівня безробіття і кількості безробітних, а також показників якості роботи служби зайнятості: рівня трудоустроєння безробітних громадян, надходження власних коштів в спеціальний фонд, тривалості безробіття, часу спеціаліста на проходження професійного навчання і підвищення кваліфікації, розміру виплати пенсій по безробіттю і субсидій роботодавцям для створення нових робочих місць.

Література

1. Буряк П.Ю. Економіка праці й соціально-економічні відносини / Буряк П.Ю., Карпінський Б.А., Григор'єва М.І. — К. : Центр навчальної літератури, 2004. — 440 с.
2. Мазурок П. Методологічні та інституціональні основи визначення інфраструктури ринку праці України / П. Мазурок // Україна: аспекти праці. — 2005. — №1. — С. 17–22.

4. Ружелович Т.М. Инфраструктура рынка труда: факторы внешнего и внутреннего влияния / Т.М. Ружелович // Вестник Омского университета. — 1997. — №2. — С. 79–82.

Сабадош Г. О.,

к.е.н, доцент,

ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»

ЕФЕКТИВНІСТЬ ДІЯЛЬНОСТІ АПАРАТУ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

Сучасна наука і практика констатує факт необхідності постійного оновлення системи державного управління. Певним пропривом у цій області можна вважати адаптацію ефективних управлінських бізнес-технологій у державне управління. Впровадження в практику принципів Public Management і New Public Management сприяло підвищенню якості державної послуги в розвинутих країнах.

Для того щоб підвищити якість державної послуги, кінцевого результату діяльності органів державної влади всіх рівнів, як мінімум, треба мати чітко виписані стандарти діяльності державної влади. Наприклад, у Великій Британії реформу державного управління почали з формування програми, яка встановлює принципи діяльності державних організацій, які надають послуги населенню та зобов'язання влади в конкретній області. До визначених принципів було віднесено чіткі стандарти державних послуг, відкритість і повнота інформації, можливість вибору послуг, оцінка їх корисності та ефективності. Якщо розглядати досвід України, то в останній редакції Закону Про державну службу від 20.11.2012 р. № 5483-VI взагалі відсутнє чітке визначення державної послуги і критеріїв оцінки її якості.

Відповідно до ст. 106 Конституції України Президентом було презентовано Програму економічних реформ на 2010—2014 роки «Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава». Одним з головних стратегічних напрямків Програми є підвищення ефективності державного управління шляхом реформування державної служби й виконавчої влади (блок ре-